

Introit: **Pán praví: „Jestliže kdo žízní, ať přijde ke mně a pije! Kdo věří ve mne, proudy živé vody poplynou z jeho nitra, jak praví Písmo.“ (Jan 7, 37-38)**

Píseň 442

Modlitba

Čtení: Jan 14, 1-27

Píseň 408

Text kázání: Žalm 139

Bratři a sestry,

máte nějaké oblíbené místo, kde se osobně a o samotě setkáváte s Bohem? Je tím místem váš pokojík, kde se dokážete před Bohem ztišit? Anebo nějaké místo v přírodě? Třeba vyhlídka, kde vidíte vše jak na dlani, nebo noční obloha, břeh rybníku, anebo naopak nějaké údolí? V letních dnech jistě můžeme vnímat Boha skrze přírodu. Když v horkém dni se ukryjeme do stínu stromu, když vnímáme ty různé vůně, když se napijeme ze svěžího pramene. Každý má jistě svou zkušenost a své prožívání Boží blízkosti. Někdo najde klid při rybaření, na houbách, v lese, já, když jezdím na kole a můžu volně dýchat a vnímat tu krásu kolem, vidím tu Boží blízkost všude a kdekoliv! V přírodě, doma, v práci, prostě všude. A myslím, že je to o tom, jak máme nastavené srdce. Jestli se dokážeme zastavit a ztišit před Bohem ve svém srdci. Protože pokud se ztišíme a zastavíme a víme, že Bůh je tam s námi, pak zjistíme, že On rozumí všemu, co prožíváme. Pak můžeme Boží blízkost prožívat podobně silně jako král David.

David v tom 139. žalmu vlastně vyznává, že je Boží přítomností doslova prodchnut. **Hospodine, zkoumáš mě a znáš mě. Víš o mně, ať sedím nebo vstanu, zdálky je ti jasné, co chci dělat. Sledujš mou stezku i místo, kde ležím, všechny moje cesty jsou ti známy. Ještě nemám slovo na jazyku, a ty, Hospodine, víš už všechno... Sevřel jsi mě zezadu i zředu, svou dlaň jsi položil na mě. Nad mé chápání jsou tyto divy, jsou nedostupné, nestačím na to.** A já se chci zeptat, je to tedy i tvé vyznání? Prožíváš to podobně jako David? Vnímáš Boha nejen kolem sebe? Vnímáš, že je to On, kdo jde před tebou, ale chrání tě i zezadu a vůbec je ti štítem ze všech stran? Vnímáš jeho ochranou dlaň nad sebou. Máš místo tmy v srdci Boží světlo? Bůh v Kristu takovou blízkost nabízí každému, kdo k němu přichází.

Upřímně můžu vyznat, bratři a sestry, za sebe, že jsou chvíle, kdy tohle nevnímám. Místo Boha se mne zmocní úzkost. Strach a obava mi chtějí dělat společnost. Ve chvíli, kdy je člověk nemocný, kdy neví, co se s ním děje, nebo když hledí do budoucnosti s nejistotou, tak klepe na jeho srdce nepokoj, neklid, trápení. Prožíváš to také tak? Obklopují tě tyto věci? Krouží kolem tebe jako mlsní psi? Prožíváš, že si ani neuvědomíš, jakým způsobem jsi těmto nezvaným hostům třeba i otevřel dveře? Co v takové situaci dělat? Chce ale snad náš Pán, abychom se trápili, abychom byli ustrašení? Nikoliv! Vždyť On naopak říká: **„Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věříte v Boha, věřte i ve mne. A také: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!“** Do srdce vám dávám svůj pokoj. Znovu si potřebujeme na každý den uvědomit, v Koho věříme. Že je to živý Pán Ježíš, který překonal veškeré úzkosti, strach ze smrti a dokonce samotnou smrt. A nestačí si to jen uvědomit. I On každý den klepe na dveře tvého srdce. Záleží však na tobě, zda otevřeš nepokoji, trápení, strachu, anebo Ježíši Kristu. David vyznává: **Sotva procítnu, jsem s tebou.** On začíná den s Pánem. A rozmlouvá s Ním. On se rozhodl, že nebude nadávat, reptat, stěžovat si, jak je na tom bídě, ale naopak vyznává, kam všude ve svém životě Pána pouští. A to je velice důležité!

Jeden židovský rabi řekl, že **Bůh je všude tam, kam ho člověk pustí.** A jestliže ty vlastně říkáš, že Bůh je od tebe daleko, že se cítíš sám na své trápení, problémy a nemoci, tak jsi to vlastně ty sám, kdo Boha k sobě nepustil. Tvé postoje nevíry jsou překážkou a Bůh tvé postoje respektuje. Takže když si stěžuješ na to, jak jsi vlastně na tom duchovně bídě, pak si za to můžeš jen ty sám. Co děláš pro to, aby se to změnilo? Kolik Božího slova denně čteš? Kolik času se modlíš? Kolik momentů během dne svědčí o tom, že vnímáš Boží přítomnost? Některé naše postoje v nás samotných ani nedokážeme popsat. Někdy si ani neuvědomujeme, že oddělujeme duchovní věci od našich povinností a starostí. Říkáme si, že zajistit rodinu, vydělat peníze, běžet k doktorovi, vyřešit různá povolení, že to jsou věci, které za mě nikdo jiný neudělá, a že s naším duchovním životem nemají nic společného. Myslíme, že Bůh tomu nerozumí, že se stará pouze o naši duši. A přitom, je psáno, **všechno svou starost vložte na Něj, nebo, já budu s vámi až do skonání věku.** Jaká má

být tedy má odpověď na pocity samoty? Stačí otevřít Bibli a třeba právě v tom 139. žalmu a vyznávat společně s Davidem: **Ty mě, Bože, znáš.** To slovo přece platí i pro mne a pro tebe. Kdo tě zná tak dokonale jako On? Kdo ví, čím se trápíš a kdo tě dokáže tak dokonale pochopit jako On. Před kým můžeš být naprosto upřímný a bez obav, že tebou nebude pohrdat, vysmívat se ti a odsuzovat tě? Jenom On tě dokonale zná. **Ví stejně o tobě úplně všechno, nemáš co před ním skrývat. Jak jsi založen, s čím bojuješ, v čem jsi slabý. Věř, že Pán je větší, než tvá slabost, tvé trápení, tvá úzkost, tvé pokušení, tvá nemoc a bolest, a že když Jemu to vše svěříš, tak ti bude dobře.** Tohle, bratři a sestry, je má osobní zkušenost, když jsem byl mnohokrát zneklidněn, např. v nemoci, znáte to, někde vás píchne a hned se dostaví strach a úzkost s otázkami typu: Co se mnou bude? Tato temnota nabízí nejčernější možné scénáře. Ale já tyto strachy a pochybnosti přece nemusím poslouchat. Raději otevřu Boží slovo a mohu vědět, že jsem v Boží ruce, že je to On, kdo má moc mne i uzdravit. **Že Pánu je zdálky jasné, co chci udělat. Že o mně ví, ať sedím, nebo vstanu, že ještě nemám ani slovo na jazyku, a on už ví, co mě trápí, a co chci říct.** Bůh je jako otec, rodič, který ví, co se chystá udělat jeho dítě, protože ho zná, ví, s jakou prosbou za ním přijde. A když David řekne, **i kdyby mě přikryla tma, i noc kolem mne se stane světlem.** A taky, **ty, Bože, znáš můj neklid.** Proč když nás obklopí strach anebo úzkost bychom se měli nechat zneklidňovat? Vždyť je tu někdo větší, Kdo dává nádherný hluboký pokoj, a to i ve chvíli, kdy je kolem mne neklid a tma. Kam tedy Boha pustíš? Pustíš Ho i do svého neklidu? Na tobě to záleží, Kristus už z Boží strany udělal pro tebe všechno!

I tobě chce být Bůh stejně blízko jako Davidovi. I tebe chce na každý den naplňovat svým pokojem. Možná řekneš, **to jsem nikdy nezažil a už věřím hodně dlouho. Tohle pro mne není, to je jen pro vyvolené.** Pak mám otázku. Ty nejsi snad vyvolený? Jsi vyvolený! Pán Ježíš Kristus přišel na tento svět a obětoval se právě proto, aby ti, co nebyli vyvolení, se vyvolenými stali! Není tu jen vyvolený izraelský lid, evangelium je tu pro každého, pro žida i pro pohana. Pro slušňáky i pro hříšníky. Problém tedy není v tomto. Nicméně Pán Ježíš přišel do tohoto světa i pro tebe, pro každého z nás, a udělal vše pro to, abychom mohli tu Boží blízkost jako David prožívat. Abychom byli prodchnuti Boží přítomností, aby z nás a skrze nás **proudily proudy živé vody.** Aby z nás čísel Duch svatý, Duch, který křísí z mrtvých. Prosme Pána Ježíše, aby nás naplňoval až po okraj svým Svatým Duchem. On netouží po ničem jiném, než abychom byli plni Ducha svatého. **A tato moc Ducha svatého je dostupná pro každého, kdo uvěřil v Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele.**

Mluvili jsme, bratři a sestry, o tom, že náš strach, pochybnosti, naše nevíra jsou překážky, abychom prožívali Boží blízkost. Ale můžeme to změnit, když budeme otevírat Bibli, když budeme naslouchat Božímu slovu, když pozveme Ježíše do svých temnot. Nicméně je tu ještě jedna velice zásadní věc, která nás od Boží přítomnosti odděluje. A to je náš hřích. Pán Ježíš říká: **„Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.“** Ve chvíli, kdy nezachováváme Boží slovo, jak bychom mohli očekávat, že Bůh bude s námi v naší nepravosti? David v tom žalmu mluví **o svévolnících.** Kdo je svévolník? Ten, který nehledá Boží vůli pro svůj život, ale jedná si podle své vůle. A David si uvědomuje, že nechce takovou cestou jít: **Bože, hled', zda jsem nesešel na cestu trápení, a po cestě věčnosti mě ved'!** I já i ty, bychom se měli dát Pánu, ať nás zkoumá a přezkouvá, abychom rozpoznávali, zda nescházíme z cesty věčnosti. Boží slovo nás usvědčuje, když se vydáváme svévolnou cestou a vyzývá nás k pokání. Ovšem ti, kteří pokání odmítají, jejich cesta dříve nebo později skončí v trápení a osamocení. Pán Ježíš nám ukázal cestu věčnosti. Následujme Krista ve víře, v slovech, činech a s ovocem, které bude ukazovat, že žijeme s Bohem, že je nám blízko, že je v nás, že jsme jim plní a proudy živé vody z nás plynou do míst beznaděje. Amen. Píseň 541 Modlitby

Slovo poslání: Žalm 55,23: Na Hospodina slož svoji starost, postará se o tebe a nedopustí, aby se kdy spravedlivý zhroutil.

Požehnání: A milost Pána Ježíše a láska Boží, dar i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 685

